

A TÁPAI KRISZTUS.

Az ország útján függ, s a földre néz,
Arcán szelíd mosoly a szenvedés.

A falu népét nézi esőndesen,
Amint ballagva munkából megyen.

Az ősi népet, mely az ősi föld
Zsellére csak és várja az időt,

Mikor saját portáján úr leszen.
Mikor az élet néki is terem.

A magyar Krisztus, a falusi szent
Hiszen nekik is megváltást izent.

Olyan testvéri áldással tekint
Feléjük és biztatja hívoit.

Feje fölött a nyárfa is magyar,
A fecske is, és egy a zivatar,

Mely őt paskolja, s a falut veri,
Es folyton buzgó őt szent sebei

Nem a magyarság sorsát hirdetik?
Es ki segít már, ha ő nem segít?

Juhász Gyula.

A KIRANDULAS ELMARADT.

Az izgalom megszállta a falut.
Száztiáz gyerek az éjjel nem aludt.
Száztiáz gyermek ma ébren álmodott:
valaki vert egy nagy gyermek-dobot,
és meneteltek az áldott mezőn,
játékra, szabadságra éhezőn.
szép volt az erdő, a Latorca-part,
mindenki játszott úgy, ahogy akart,
sok szív-puzdrán megnyílt a kis lakat
s lődöztek arany kacaj-nyilakat,
nagy tüzet raktak, lobogott a láng,
körültáncolták, s mondták: ispiláng,
magas fák mászni hívtak bátrakat.
fényből verték az örömsátrakat,
volt labdaverseny, volt versenyfutás,
csuportöréshez kellett nagy tudás,
felhőtlen égből hullt cukoreső:
édes lett sok száz, sok cukorleső,

egy virágzó vadkörte megörült,
mert sok gyermek alája tömörült,
a lombok közt is ült pulyácska, sok
s Plébános úr Pésából olvasott,

fürödtek is külön lányok, fiúk,
apró hajókat vitt a vízi út,

ugrált az ötven meztelen kölyök,
ötven mozgó test, vízben, víz fölött...

Igy volt... száztíz gyerek így álmodott...
Igy kellett volna lenni s a dolog

elromlott: hogy megjött a virradat,
esett... s a szép majális elmaradt.

Iskolaudvar. Az eső pereg,
az éggel együtt sár száztíz gyerek.

Ki érti Istent? Titkos terveit?
Miért ríkatja meg kedvenceit?

Most millió vetésnek szomszárja van,
ezer erdőnek szomszárja lombja van,

sok-sok szegénynek kenyérgondja van
s az Istennek mindenre gondja van:

felhőkannákból mérféldek felett
erdőket öntöz, búzát, réteket

s elázik közben egy kirándulás,
sok örömsátor, ábránd, kacagás.

Ne sírjátok aprócska magyarok,
mesénkben mi is így jártunk, nagyok.

Akartunk menni szebb jövő felé
s viharsövény állt lábaink elé.

Isten küldött egy véres felleget,
vérzapor hullott, sírtunk eleget,

eláztatta az örömsátrakat,
zokogás rázott gyávát, bátrakat,

Uj, szebb tavaszba, mint a madarak,
készültünk, s a majális elmaradt.

Ki érti Isten titkos útjait?
Kedvenceit miért ríkatja itt?

Ujabb kirándulásról álmodunk,
s elindulunk, ha kivirul botunk.

Mécs László.